

“Ενας οδηγός με συνώ-
δευσε ως τόν τόπο του
δυστυχήματος.

“Ήσαν περασμένα με-
σάνυχτα, όταν ο κ. Φορέ
στάθηκε μπρός στην
πόρτα του σπιτιού του.
“Αφησε τη βαλίτσα του
κάτω, έβγαλε το κλειδί
του και το στριφογύρισε
στην κλειδωνιά. Μά ή
πόρτα, πού ήταν συρ-

τωμένη από μέσα, δεν άνοιξε. Χτύπησε τó κουδούνι, ξανα-
χτύπησε ως ότου τέλος ένα θήμα άντήχησε από μέσα και
μιά φωνή ρώτησε:

— Ποιός είνε;
— Ένώ, Ίουλία.

“Η ύπνρέτρια τράβηξε τó σύρτη κι’ ο κ. Φορέ μπήκε μέσα.
— Κοιμόσουν λοιπόν; ρώτησε νευριασμένος. “Έχω δέκα
λεπτά πού χτυπάω.

— Καί πάλι είσατε τυχερός πού σάς άκουσα. Κοιμόμουν...

— “Έπρεπε να μείνης ξύπνια!...

— Μά άφου λείπατε σεις και ή κυρία, δεν ύπνρχε κανείς
λόγος να μείνω ξύπνια.

— “Αφου σε προειδοποίησα, έπρεπε να περιμένης.

— Δεν ήξερα πώς θα ξαναγυρίσετε άπόψε, κύριε.

— Πώς δεν ήξερες... Σου στείλαμε τηλεγράφημα.

— Δεν έλαθα τίποτε. Μπορείτε να ρωτήσετε και τή Μαρία
τή μαγειρίσσα...

— “Αφου μου τó λές έσύ, φτάνει... Μά μου φαίνεται πα-
ράδοξο...

— Δεν θα τσιμπήσετε τίποτε, κύριε; ρώτησε ή ύπνρέτρια.
“Έχω ζουμι, κρύο ψητό...

— “Οχι, ευχαριστώ.

“Αφου κρέμασε τó έπανωφόρι και τó καπέλλο του κυρίου
της, ή ύπνρέτρια ξαναείπε:

— Καί ή κυρία είνε καλά;

— Πολύ καλά. Αύριο ή μεθαύριο θα βρίσκεται κι’ αυτή
έδω. Μπορείς να πās να πλαγιάσης, Ίουλία. Δεν σε χρειά-
ζομαι τίποτε.

“Ο κ. Φορέ μπήκε στην κάμαρή του, πλάγιασε και ξύ-
πνησε άργά τήν άλλη μέρα. “Ο ουρανός ήταν γκριζος, θρο-
χερός. “Όταν του πήγε τις έφημερίδες, ή Ίουλία του είπε:

— “Ασφαλώς ο καιρός θα ήταν πιό ώμορφος εκεί πού θρι-
σκόσατε.

— Μά τήν πίστι μου, όχι... Καί τó τηλεγράφημα δεν ήρθε
άκόμα;

— “Οχι, κύριε.

Κατά τις έντεκα, άφου έγραψε πρώτα μερικές έπιστολές,
ο κ. Φορέ θγήκε έξω. “Η Ίουλία τόν ρώτησε αν θα ξανα-
γύριζε τó μεσημέρι για φαί.

— “Οχι, τής άπάντησε εκείνος, άφου σκέφτηκε λίγο. “Αν
συμβή τίποτε, αν με ζητήσουν, θα είμαι στη λέσχη ως τις
τρεις. Να πής να μου τηλεφωνήσουν εκεί... στο 32-06...

Στή λέσχη, ως ότου νάρθη ή ώρα του φαγητού, ο κ. Φο-
ρές άρχισε να ρίχνη «τύχες» με τά χαρτιά. “Ενας φίλος του,
σκύβοντας πάνω από τόν ώμο του, τόν ρώτησε:

— Ξαναγύρισες κιόλας; Φαίνεται πώς σου άρέσουν τά
χειμερινά σπόρ όσο και τά μαθηματικά σε μένα... “Εφυγες
άπ’ τó θουνό, τώρα άκριβώς πού οι άλλοι πηγαίνουν εκεί.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΗΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΛΕΒΙΑ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

— Μά τήν πίστι μου, άγαπητέ μου, άπάντησε ο κ. Φο-
ρέ, πήγα με τις καλύτερες διαθέσεις στο Λουσόν... Μά
μ’ έπληξαν τά χιόνια, τά σύννεφα, ή όμίχλη κ’ ή λά-
σπες.

— Καί ή κ. Φορέ, τί κάνει; ρώτησε ο φίλος. Είνε
πάντοτε καλά;

— Πολύ καλά, άπάντησε ο κ. Φορέ.

Καί παρατώντας τά χαρτιά του, πρόσθεσε:

— Αύτά τά χαρτιά μου δίνουν στα νεύρα. Πάμε να
φάμε...

Στό τραπέζι έφαγε λίγο και ήταν πολύ άφηρημένος.
Μετά τόν καφέ, άναψε ένα πούρο, έρριξε μιά ματιά
στά εικονογραφημένα περιοδικά, ξάπλωσε σε μιά πο-
λυθρόνα κι’ άποκοιμήθηκε. “Ο καιρός εν τώ μεταξύ είχε
χαλάσει έντελώς. “Ενας χιονοστρόβιλος είχε ξεσπάσει
στο Παρίσι. “Έκανε τόσο σκοτάδι, ώστε άναψαν τά

φώτα. “Η πληξίς άπλωνόταν στα σαλόνια τής λέσχης. “Ο κ.
Φορέ άνοιξε τά μάτια του, τεντώθηκε και είπε:

— Πρέπει να ξαναγυρίσω στο σπίτι...

Μά κάποιος φίλος του του άπάντησε:

— Είνε άδύνατον να ξαναγυρίσης μ’ αυτόν τó διαβολό-
καιρο. Τά τραίνα σταμάτησαν. Τά ταξί τó ίδιο... “Ελα να
παίζουμε μπριτζ να περάση ή ώρα...

— Ευχαρίστως. Μά έπιτρέψτε μου να τηλεφωνήσω μιά
στιγμή.

Κι’ ο κ. Φορέ μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο τής λέσχης
και ζήτησε τόν αριθμό του σπιτιού του:

— “Εμπρός! Ίουλία, έσύ είσαι;

— Μάλιστα, κυριε.

— Δεν θάρθω ίσως να δειπνήσω τó θράδυ. “Αν έχω έπιστο-
λές, θάλτες έπάνω στο γραφείο μου... Πάντως, μη με περι-
μένης πριν από τις έννέα... Τίποτε νεώτερο; Δεν ήρθε κα-
νείς; Μήπως μου τηλεφώνησαν;

— “Οχι, κύριε. “Ηρθε μόνο ένα τηλεγράφημα...

— “Ενα τηλεγράφημα; Βάλ’ το κι’ αυτό στο γραφείο
μου... “Η μάλλον όχι... Μπορεί να είν’ έπείγον... “Ανοιχτο
και διάβασέ μου τó στο τηλέφωνο. Σε άκούω.

“Επειτ’ από μιά στιγμή, ή Ίουλία με φωνή πνιγμένη, τρε-
μάμενη, πού τήν έκοβαν λυγμοί, διάβασε τά έξης:

«“Η κυρία Φορέ θρέθηκε νεκρή στο βάθος μιάς χαράδρας. “Ελάτε
άμέσως».

“Ο κ. Φορέ άφησε να του ξεφύγη τó άκουστικό και ώρμη-
σε μέσα στο σαλόνη φωνάζοντας:

— “Η γυναίκα μου πέθανε! “Η γυναίκα μου πέθανε!

Σε λίγο έτρεχε κάτω στο δρόμο χωρίς καπέλλο, χωρίς
έπανωφόρι, σκοντάφτοντας στους διαβάτες. “Εφτασε στο
σπίτι του χωρίς να σταματήση πουθενά, άνέβηκε τά σκαλιά
τρέχοντας και ρίχτηκε σε μιά πολυθρόνα λαχνασιασμένος. “Η
ύπνρέτρια στεκόταν μπροστά του τραυλίζοντας:

— “Η κυρία... “Η φτωχή κυρία...

“Ο κ. Φορέ ούτε να μιλήση δεν μπορούσε. Τέλος έτραύ-
λισε:

— Τό τηλεγράφημα... Δόσε μου τó τηλεγράφημα...

Τό διάβασε, τó ξαναδιάβασε με μιά μηχανική κίνησι τών
χειλιών, σαν να μη μπορούσε να τó πιστέψη άκόμη και ήθε-
λε να ξανακούση κάθε λέξι του. “Επειτα σηκώθηκε τρεμά-
μενος, κλονιζόμενος, μπήκε μέσα στο γραφείο του, κάθησε
μπρός στο τραπέζι του, με τó βλέμμα του έπίμονα καρφω-
μένο στη φωτογραφία τής γυναίκας του πού ήταν εκεί έ-
πάνω.

“Εμεινε επί πολλή ώρα στην ίδια θέση, ένω τó σκοτάδι
γύρω του άπλωνόταν. Οι παραμικροί θόρυβοι τόν έκαναν ν’
άνασκιρτάη σαν ναχε γίνει με μιάς έχθρικό τó ίδιο του τó
σπίτι.

Σε κάποια στιγμή, ή καμαριέρα μπήκε μέσα πατώντας
στις μύτες τών ποδιών της.

— “Ενα τηλεγράφημα... του είπε.

— “Ενα τηλεγράφημα; έκανε εκείνος τρομαγμένος. “Ενα
τηλεγράφημα! Δός το μου!

Για μιά στιγμή κράτησε τó γαλάζιο χαρτί του τηλεγρα-
φήματος στα χέρια του, χωρίς να τολμά να τ’ άνοιξη. “Η
ύπνρέτρια είχε ένώσει τά χέρια της και ψιθύριζε:

— Ω κύριε!... Κύριε!... ψιθύριζε. Μήπως γράφη ότι η κυρία δεν πέθανε;

Τέλος, ο κ. Φορέ άνοιξε το τηλεγράφημα, του έρριξε μια ματιά και ψιθύρισε:

— Άλλοίμονο! φτωχή μου Ίουλία... Είπε το τηλεγράφημα μου πού δεν έλαβες... Πήγαινε να φάς... Μην ασχολείσαι με μένα... "Η μάλλον όχι... Κοντεύω να χάσω το μυαλό μου... Θα φύγω άποψε για το Λουσόν με το τραίνο των 9 και 40'. Έτοιμάσε τη βαλίτσα μου!...

"Όταν ξανάμεινε μόνος κύτταξε πάλι τη φωτογραφία μ' ένα είδος άγωνίας...

Τέλος κατά τις έννηάμιση, ξεκίνησε για το σταθμό κι έπηρε το τραίνο. Όλη τη νύχτα έμεινε όρθιος στο διάδρομο του βαγονιού, καπνίζοντας άδιάκοπα, με το μέτωπό του κολλημένο στο τζάμι, με τα μάτια χαμένα στα σκοτεινά τοπία πού έφευγαν.

"Επειτα ή μέρα ήρθε και σέ κάποια στιγμή άκουσε τους ύπαλλήλους του τραίνου να φωνάζουν:

— Λουσόν! Λουσόν!

Παγωμένος τότε απ' αυτή την άτελειώτη νύχτα άγρυπνίας κι απ' το πρωινό κρύο, κατέβηκε και παίρνοντας έν' άμάξι, πήγε κατ' εύθειαν στο ξενοδοχείο όπου είχε καταλύσει με τη γυναίκα του.

Μόλις μπήκε μέσα, ο διευθυντής του ξενοδοχείου έτρεξε πρός αυτόν.

— Ω κύριε, του είπε. Τί φριχτό δυστύχημα!

— Πού την έχετε; ψιθύρισε ο κ. Φορέ.

— Έκει στο διαμέρισμά σας...

— Θέλω να την δω.

Και άργά, θαρείά, χωρίς να προσέχη τους όμίλους των ταξιδιωτών πού παραμέριζαν στο πέρασμά του, ανέβηκε τη σκάλα, σταματώντας σχεδόν σέ κάθε σκαλοπάτι για να ρωτήση τόν ξενοδόχο πού τόν συνώδευε:

— Πώς έγινε; Πότε; Πού;

— Δεν ξέρουμε, κύριε... Κανένας δεν ξέρει... Χθές, ένα παιδί ανακάλυψε το πτώμα σέ μια χαράδρα, κοντά στή λίμνη... Θα ήταν όκτώ ή έννιά ή ώρα το πρωί. Άμέσως έτρεξα σέ σέ σταθμό της Χωροφυλακής. Ήταν ετύχημα ότι το παιδί πέρασε από εκεί, γιατί, σέ λίγες ώρες το άφθονο χιόνι πού έπεσε, θα σκέπαζε το πτώμα, για όλο το χειμώνα ίσως... Το μετέφεραν στήν άρχή σέ Δημαρχείο γιατί ή φτωχή σας σύζυγος δεν είχε κανένα χαρτί άπάνω της και δεν αναγνώρισαν την ταυτότητά της. Ρώτησαν κατόπιν όλο το ξενοδοχείο. Καθώς δεν είχαμε διη καθόλου την κυρία από τότε πού φύγατε, φοβήθηκα μήπως της είχε συμβή κανένα δυστύχημα... Πήγα λοιπόν άμέσως σέ Δημαρχείο κι άναγνώρισα το πτώμα. Παρακάλεσα τότε να το φέρουν εδώ... Αυτό μου φάνηκε πιδ σωστό.

Είχαν φτάσει πειά στήν κάμαρη της νεκρής. Ο ξενοδόχος έσπρωξε την πόρτα και σέ κατώφλι σότης της κάμαρης όπου δυό κεριά φώτιζαν τó σκοτάδι με τó αδύνατο φώς τους, ο κ. Φορέ έπεσε γονατιστός. "Επειτα μπήκε μέσα και κάθησε πλάι σέ προσκέφαλο της νεκρής.

Την άλλη μέρα, ένας χωροφύλακας του πήγε μια έπιστολή του άνακριτού, ο όποιος τόν καλούσε σέ γραφείο του.

Ο κ. Φορέ πήγε άμέσως.

Περίμενε περισσότερο από μια ώρα, σέ ένα δωμάτιο πολύ ζεστό. Ο άνακριτής έφτασε τέλος και του ζήτησε συγγνώμη για την καθυστέρηση. Του είπε πώς είχε πάει σέ ξενοδοχείο για μερικές διατυπώσεις. "Επειτα κάθησε κι έδειξε μια καρέκλα σέ τον κ. Φορέ.

— Δεν θα ήθελα να σας ταράξω τόν πόνο σας, του είπε, μά ή άνάκρισις έχει άνάγκη μερικών πληροφοριών πού μόνο έσεις μπορείτε να μάς τις δώσετε.

— Είμαι στή διάθεσί σας, άπάντησε ο κ. Φορέ.

Ο άνακριτής γύρισε πρός τó γραμματέα του.

— Έδώ είσαι, Λωράν; Καλά... Κύριε Φορέ, έχετε την καλωσύνη να μου πητε τó οικογενειακό όνομα της συζύγου σας;

— Μαργαρίτα Λαμπέρ.

— Πόσων έτών ήταν;

— Είκοσιέντε.

— Από πότε είσατε παντρεμένοι;

— Πρδ πέντε χρόνων.

— Δεν άποκτήσατε παιδιά;

— "Οχι.

— Είχατε έρθει σέ Λουσόν για να μείνετε πολύ καιρό;

— "Οχι, για λίγες μέρες μόνο. Μάς είχαν έκθειάσει τά χειμερινά σπδρ κ' ήρθαμε να τά παρακολουθήσουμε. Μά,

ύστερ' από τρείς μέρες, πλήξαμε κι' άποφασίσαμε να φύγουμε.

— Γιατί φύγατε μόνος; Μήπως ή κ. Φορέ ήταν άδιάθετη;

— Λίγο κουρασμένη μόνο.

— Δεν μπορούσατε να περιμένετε να συνέλθη;

— "Οχι. "Η δουλειές μου με προσκαλούσαν σέ Παρίσι κι' έπειδη ή άδιαθεσία της γυναίκας μου ήταν χωρίς σημασία, έφυγα πρώτος. Έξ άλλου κι' αυτή θα έφευγε τήν έπομένη ή τήν μεθεπομένη.

— Δεν είχατε καμμία παρεξήγησι ή καμμία φιλονεικία μεταξύ σας;

— Ούτε τήν έλαχίστη. Μά έπιτρέψατέ μου, κύριε άνακριτά, να σας πω ότι δεν καταλαβαίνω τί σχέσηι...

— Θεέ μου! τόν διέκοψε ο άνακριτής. Τά πιδ σοβαρά γεγονότα έχουν συχνά άσήμαντες άφορμές... Βέβαια, ο δρόμος της λίμνης είνε πολύ άπόκρημος και πολύ στενός... Δεν ξέρω αν έχουν συμβή κι' άλλα παρόμοια δυστυχήματα εκεί... Ο περιπατητής μπορεί να στραβοπατήση... Και φτάνει τότε να ύποχωρήση λίγο τó χώμα, να ξεφύγη μια πέτρα κάτω απ' τά πόδια του για να κατακυλήση μέσα στήν άβυσσο... Αυτό είνε μια ύπόθεσις... Μά ύπάρχει και μια άλλη... "Ας ύποθέσουμε ότι ο περιπατητής είνε πολύ λυπημένος, ότι έχει μια μεγάλη θλίψη... Σκύβει πάνω απ' τήν άβυσσο... ή άβυσσος τόν μαγνητίζει... τόν τραβάει και πέφτει μέσα...

Ο κ. Φορέ χλώμιασε και είπε:

— Θέλετε να πητε δηλαδή ότι ίσως αυτοκτόνησε ή γυναίκα μου! Μά αυτό είν' έντελώς αδύνατο. Γιατί ν' αυτοκτονήση; Είμαστε τó πιδ ταιριαστό άνδρόγυνο... Είχαμε τά ίδια γούστα, τις ίδιες ιδέες... Χωρίς να είνε πολύ μεγάλη, ή περιουσία μας μάς επέτρεπε να ζούμε άνετα... Με δυό λόγια, τίποτε δεν μπορούσε να τήν σπρώξη να κάνη μια τέτοια τρέλλα...

Ο άνακριτής σκέφτηκε λίγο κι' έπειτα είπε:

— Στήν άρχή ύπέθεσα κι' έγώ ότι έπρόκειτο περι αυτοκτονίας κι' έτοιμαζόμουν να κλείσω τήν έρευνά μου, όταν ένας οδηγός με συνώδευσε ως τόν τόπο του δυστυχήματος, μ' έκανε να προσέξω ότι ή γή, σέ μέρος ακριβώς της πτώσεως, δεν είχε τó παραμικρό ίχνος καταρρέυσεως... "Αρα πρόκειται ή περι αυτοκτονίας ή περι έ γ κ λ ή μ α τ ο ς... Τί λέτε, σεις, σχετικώς;

Ο κ. Φορέ σήκωσε τó κεφάλι του κι' άπάντησε:

— "Ισως νάχετε δίκη ως πρδς τήν αυτοκτονία, κύριε άνακριτά. Δεν σας είπα δη τήν αλήθεια, γιατί νόμιζα πώς μπορούσα να κρατήσω για τόν έαυτό μου μερικές λεπτομέρειες της οικογενειακής μου ζωής. Μά τώρα βλέπω ότι πρέπει να σας τις πω. Δεν πρόκειται βέβαια για συγκεκριμένα γεγονότα, μά κι' έτσι όπως είνε, μου φαίνεται ότι μπορούν να σας διαφωτίσουν.

»Στήν άρχή της συζυγικής μας ζωής ζούσαμε ετυχισμένοι. "Επειτα ή γυναίκα μου άρρώστησε. Τήν πήγα στήν Κυανή Άκτή για ν' αναρρώση κι' από τότε ο χαρακτήρας της, τó κέφι της, ύπέστησαν μια ριζική μεταβολή. "Η εύθυμία της παραχώρησε τή θέσι της σέ μια θλίψη από τήν όποια τίποτε δεν μπορούσε να τήν άποσπάση, σέ μια έξαιρετική νευρικότητα, σέ μια άδιάκοπη φροντίδα

"Αρχισε να ρίχνη «τύχες» με τά χαρτιά.

για την υγεία της. Έπειδή ο πατέρας της είχε πεθάνει νέος από φυματίωση έλεγε ότι αν μάθαινε πώς είχε προσβληθεί κι αυτή από την ίδια αρρώστεια, θ' αυτοκτονούσε. Την έπηγα σε πολλούς γιατρούς και όλων ή διάγνωσης υπήρξε καθησυχαστική. Μά ή γυναίκα μου δεν τους πίστευε κι' έπανελάμβανε αδιάκοπα: «Δέν θέλω νά πεθάνω σαν τόν πατέρα μου... Ξέρω τί θά κάνω...» Κ' ή σκέψις αυτή την βασάνιζε τόσο, ώστε έφτασε μέχρι του σημείου νά συντάξη τή διαθήκη της λίγες μέρες πριν έρθουμε εδώ... Την έφερα μάλιστα στο Λουσόν για νά την διασκεδάσω... Ποῦ νά ήξερα... Ποῦ νά ήξερα ότι θά έπωφελείτο της ολιγόωρης απουσίας μου για νά πραγματοποιήση τó σχέδιό της;... Τί θά πούν τώρα ή μητέρα της; ή αδελφή της;

— Άκούστε, τόν διέκοψε ο ανακριτής. Έχω νά σας κάνω μιá έρώτησι ακόμα: Ποιόν έκανε ή σύζυγός σας κληρονόμο της;

— Την αδελφή της. Έπειδή δέν είχαμε παιδιά, ήταν φυσικό ή περιουσία της νά επιστρέψη στην οικογένειά της.

— Έντελώς φυσικό. Καί ποῦ είνε ή διαθήκη;

— Αυτή ή διαθήκη, απάντησε ο κ. Φορέ, βρίσκεται στον συμβολαιογράφο Πονσέ στο Παρίσι.

Καί σηκώθηκε για νά φύγη. Μά ο ανακριτής του έγνεψε νά ξανακαθήση καί είνε:

— Τό περίεργο είνε ότι, στα χαρτιά της συζύγου σας, στη μικρή αυτή θαλίτσα πού έχω εδώ, θρήκαμε μιá άλλη διαθήκη, πιό πρόσφατη — έχει χρονολογία 8 Δεκεμβρίου καί σήμερα έχουμε 15 — ή όποια διαφέρει λίγο απ' αυτήν πού αναφέρατε. Άν την άγνοείτε, θά σας την διαβάσω. Είνε πολύ σύντομη. Ίδου τί λέει:

«Αφήνω όλη μου την περιουσία στο σύζυγό μου».

Ο κ. Φορέ αναπήδησε.

— Είνε αδύνατον! φώναξε. Μιá τέτοια μεταβολή της θέλησως της γυναίκας μου!...

— Διαβάστε καί μόνος σας!

Ο κ. Φορέ πήρε τó χαρτί τρέμοντας.

— Αυτή ή υπόθεσις ή τόσο απλή, εξακολούθησε ο ανακριτής, είνε πολύ... μπερδεμένη. Όταν καθάρισамε τά χιόνια στο μέρος της πτώσεως, θρήκαμε άποτυπώματα θημάτων δύο ανθρώπων. Τά άποτυπώματα αυτά, από τά όποια τά μέν είνε άνδρικά, τά δέ γυναικεία, σταματούν στο μέρος ακριβώς της πτώσεως, πράγμα παράδοξο. Τά δεύτερα προέρχονται από τά γοβάκια της συζύγου σας... Τά πρώτα είνε άνδρικά... Μοῦ φαίνεται μάλιστα ότι ένα ζευγάρι παπούτσια σαν αυτά πού φοράτε, θά μπορούσαν ν' αφήσουν τέτοια άποτυπώματα... Διαβάσατε λοιπόν τή διαθήκη; Τί λέτε γι' αυτό τó χαρτί;... Θά είστε πολύ εύχαριστημένος πού σας αφήνει όλη της την περιουσία, γιατί, καθώς έμαθα, ή δουλειές σας δέν πάνε καλά... Ποιός ξέρει μάλιστα άν δέν την υπαγορεύσατε σεις ο ίδιος στη γυναίκα σας σε μιá στιγμή τρυφερότητος...

— Αυτό πού λέτε, κύριε, είνε μιá θανάσιμη ύβρις για μένα!... Μιá άποισία συκοφαντία!... Όστε με θεωρείτε ικανό νά υπέβαλα στη γυναίκα μου νά γράψη αυτή την διαθήκη καί νά την έξώθησα κατόπιν ν' αυτοκτονήση... Γιατί δέν μοῦ λέτε άμέσως ότι είμαι ο φονής της γυναίκας μου; Ότι την δολοφόνησα;

— Γιατί, απάντησε πολύ ήρεμα ο ανακριτής, παίρνοντας από ένα φάκελλο δυό μικρά χαρτονάκια κίτρινα καί ύψωνοντάς τα ανάμεσα στα δάχτυλά του, γιατί θά σας τó πούν αυτά εδώ!... Τά βλέπετε; Είνε τά εισιτήρια του τράινου πού θγάλατε όταν φύγατε από τó Παρίσι με τή δυστυχισμένη σας σύζυγο... Τό ένα, τó δικό σας είνε μετ' επιστροφής. Τό άλλο, της γυναίκας σας, είνε άπλη μετ' άσας... Είχατε προμελετήσει τó έγκλημά σας καί θελήσατε νά κάνετε οικονομία... Γιατί νά θγάλατε εισιτήριο μετ' επιστροφής γι' αυτήν πού δέν έπρόκειτο νά ξαναγυρίση; Μάθετε μόνον ότι υπάρχουν οικονομίες πού πληρώνονται ακριβά. Με τή λαιμητόμο ή με ισόβια δεσμά...

Ο κ. Φορέ σηκώθηκε, άνοιξε τó στόμα του, προσπάθησε νά μιλήση. Μά κανένας ήχος δέν θγήκε από τó στόμα του καί, πελιδνός, με τά μάτια έξαλλα, με τά γόνατά τρεμάμενα, άπλωσε τά χέρια του προς τίς χειροπέδες πού είχε θγάλει ένας χωροφύλακας, ο όποιος είχε πλησιάσει έν τώ μεταξύ.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» εξέδωκε μέχρι σήμερα χάριν των αναγνωστών του μιαν σειράν άριστουργηματικών μυθιστορημάτων.

Τά μυθιστορήματα αυτά δύνανται νά τά προμηθευθούν οι αναγνώσται μας άπευθυνόμενοι εις τά γραφεία μας, οδός Γερμανού Παλαιών Πατρών 5 β' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος), πρós 8 δραχ. έκαστον.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» του Άλφόνσου Κάρ.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Άλεξάνδρου Δουμά (υιού)
- 3 «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άββά Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» του Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» της Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» του Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» της Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» του Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» του Έτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» του κόμητος
- 12) ντε Σεμουά.
«Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» του Όκτ. Φεγιέ.
- 13) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» του Πώλ Φεβάλ.
- 14 «ΑΥΓΗ ΝΤΕ ΝΕΒΕΡ» του Πώλ Φεβάλ — Β' μέρος του «ΩΡΑΙΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» (μόλις έξεδόθη.) (Σελίδες 400. Δραχμαί 10).

Άπό τās παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς αναγνώστας μας με δραχμάς 5 διά τās Άθήνας καί 6 δραχμάς διά τās έπαρχίας, τά έξής βιβλία:

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» του Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» της Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» του Ερ. Μυρζέ

«Η ΣΟΝΙΑ» της Γκρεβίλ

Καί «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» του Έντγαρ Πόε.

(Δύο τόμοι, έκαστος δραχ. 5 διά τās Άθήνας καί 6 διά τās Έπαρχίας)

Καί τά όκτώ περίφημα:

«ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

πού τιμώνται δραχ. 25, πρós 5 δραχ. έκαστον διά τās Άθήνας καί 6 διά τās Έπαρχίας, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά τó Έξωτερικόν επί πλέον τά ταχυδρομικά έξοδα. Είδοποιούνται όμως οι αναγνώσται μας, ότι τά βιβλία αυτά πρέπει νά τά ζητήσουν απ' εύθείας από τά γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλώσιν εις τά κατά τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.